

Tussen goddelijkheid en gekte

Orkater toont de mythische contouren van het 'Hof van Haile'

THEATER Hof van Haile van Leopold Witte en Geert Lageveen, door Orkater. Compositie: Arend Niks; spel: Pierre Bokma, Ricky Koole, Geert Lageveen, Leopold Witte, Arend Niks en Tatiana Koleva. Gezien: Haarlem, Toneelschuur, 30 maart; daar nog t/m 1/4. Van 11 t/m 22/4 in Bellevue. Tournee t/m 13 juni info: www.orkater.nl

Ze mag de keizer niet in de ogen kijken. Rechtop staan, de armen niet gevouwen, maar ontspannen langs het lichaam. De voeten niet uitdraaien! De keizer mag niet worden afgeleid door onbelangrijke details.

De Noorse journaliste heeft weken moeten wachten voor ze uiteindelijk toegang kreeg tot het hof van Haile. Midden in de nacht wordt ze ten slotte uit haar bed gehaald: de keizer is er klaar voor.

Hof van Haile, de nieuwste productie van Orkater, is het vierde stuk dat Leopold Witte en Geert Lageveen samen schreven, na hun veelgeprezen *Conijn van Olland*, *De gouden eeuw* en *IK*. Anders dan deze stukken raakt *Hof van Haile* slechts in de verte aan de realiteit. De makers lieten zich wel inspireren door het legendarische keizer-

schap van Haile Selassie over Ethiopië, maar ook door een keur van andere twijfelachtige machthebbers.

Het resultaat is een bizarre ontmoeting tussen twee culturen, die van de Noorse journaliste met haar kritische vragen over armoede en onderdrukking en de mythische wereld van Haile die leeft tussen geesten en wanen, tussen goddelijkheid en gekte.

De beginscène duurt lang. Alle deuren en hekken zijn gesloten, de journaliste wacht en wacht. Musici trommelen op percussie-instrumenten, bedienen met fraaie hoofdtooien lopen langs met kusens en geven onduidelijke antwoorden op haar vraag: wanneer ontvangt de keizer mij eindelijk? Als het dan ineens zover is, worden de hekken weggehaald en zien we de keizer zitten op een met kleden overdekt podium, op een hoge stoel. Zijn beentjes bungelen potstierlijk in de lucht, lappen en veren geven hem een exotisch uiterlijk.

Pierre Bokma maakt van dit vreemde personage weer een prachttrol, zijn mimiek en motoriek

zijn weergaloos. Maar de dramatische ontwikkeling van het verhaal roept de nodige vragen op. De voorstelling geeft eerder een magisch-realistisch sfeerbeeld dan dat er veel wordt uitgewerkt van de vragen die de ontmoeting tussen de keizer en de mooie journaliste oproepen. Is Haile inderdaad een meedogenloos heerser die zoveel doden op zijn geweten heeft?

Muzikaal is de voorstelling heel sterk. In de beste Orkater-traditie maken de musici op vanzelfsprekende manier deel uit van de handeling. Alleen wanneer Ricky Koole zingt, wat ze overigens prima doet, kantelt de voorstelling te veel een andere richting uit.

Hof van Haile gaat over eenzaamheid en over verlies. Zonder dat er al te veel wordt benoemd, wordt een fascinerende, vreemde, destructieve wereld opgeroepen. Vooral door het spel van Pierre Bokma stijgt Haile uit boven de historische context en krijgt mythische contouren.

MARGRIET PRINSEN

Pierre Bokma als keizer Haile, op de voorgrond Ricky Koole.